

BRUGPIEPERS

Op 22 juni bezocht ze een kennismakingsdag op haar nieuwe school in de Pieter Lodewijk Takstraat in Zuid. Het viel erg mee. Ze had met andere meisjes uit de klas gepraat over boeken kaften, of je alleen de tekstboeken moest doen of ook de werkboeken. En wie zijn iPad al had en wat je daarop moest doen. Ze vonden haar telefoonhoesje met een watermeloen erop helemaal fantastisch. “Het waren leuke meisjes, dus ik denk dat het wel gezellig wordt,” vertelt Lieve. Ze heeft lange, ranke armen en benen. Een kalme, vluchtige motoriek. Te bescheiden om uitbundige gebaren te maken, te zelfbewust om beschroomd te blozen. Op tafel ligt haar fonkelnieuwe O’Neillschoolagenda. Voorin staat alleen nog haar naam geschreven. Lieve. Een woord dat wacht op een vervolg, op een dierbare of een geliefde. Maar voor Lieve is het al twaalf jaar niet meer dan haar voornaam.

De betekenis van haar achternaam ‘Van der Laan’ ontdekten haar klasgenoten op De Kleine Reus pas veel later. Lieves vader is Eberhard van der Laan, burgemeester van Amsterdam. Hoewel ze hem allemaal uit de media kennen en Lieve in de prachtige ambtswoning aan de Herengracht woont, met een marmeren gang en een heuse lift, constateerden de kinderen in haar klas al snel dat ze hartstikke normaal was. Dat ze net zo goed op haar kop kreeg als ze te veel kweekte in de klas en ook weleens ruzie maakte met haar broertje of zusje. Op het Berlage Lyceum zal het vast net zo gaan, denkt Lieve. Ze heeft er best zin in. “Het lijkt me leuk om verschillende, nieuwe talen te leren. Alleen wiskunde lijkt me moeilijk.”

Verder weet ze het nog niet. In de boeken die ze online besteld hebben, heeft ze nog geen bladzijde omgeslagen. Tuurlijk niet. Het is nog een paar dagen vakantie. Buiten schijnt de zon en wachten Bien, Rosa en Mikki van De Kleine Reus.

Dinsdag 30 augustus 09.30 uur

Introductiedag

De stad ligt er prachtig bij op de een na laatste augustusochtend. Gefilterd licht in het gebladerde, spiegelglad water. Lieve staat klaar op de Herengracht in een schijnwerper van zonnestrallen. Haar handen stevig om het stuur van haar zwarte omafiets. Een Eastpak-rugzak in het krat voorop. Glanzende, net geborstelde haren. Ze draagt een sportlegging en capuchontrui die vies mogen worden. Vandaag heeft ze nog geen les, maar een introductiedag op een ‘outdoorlocatie’. In haar rugzak zitten schone kleren en een

broodtrommel met zes door haar moeder gesmeerde boterhammen. Voor vertrek appen Lieve en haar beste vriendinnen nog even om elkaar héél veel succes toe te wensen.

Beheerst fietst ze de Herengracht af, de hoek om naar de Vijzelstraat. Daar steekt ze haar linkerarm uit, met een gestrekte wijsvinger. Ze stopt voor rode lichten, haaiantanden, driehoeken. Ze weet het allemaal. Ogen-schijnlijk onbewogen trotseert ze het door elkaar krioelende verkeer. Ze omzeilt idioten die slingerend op haar in rijden, toeristen die

plotseling op hun rem staan, scooters die rakelings langs zij komen. En profiel een roerloos gezichtje. Niemand die weet dat dat bedachtzame twaalfjarige meisje op weg is naar een nieuwe mijlpaal in haar leven.

Ja, haar schoolspullen heeft ze zondag al gekocht. Ze zegt het afwezig, maar beleefd, met een innemend lachje. Maar ze lijkt te denken: laat me nou. Laat me even stil zijn en denken over straks. Over waar ik nou precies moet zijn, hoe ik dat lokaal moet vinden, of die meisjes van de kennismakingsdag echt

